

gør det påkrævet, at der — for at det hidtidige forhold mellem størrelsen af kommunehjælpen og aldersrenten ikke i høj grad skal blive forrykket — også foretages en ændring af bestemmelserne i forsorgslovens § 297. Efter socialministeriets opfattelse og efter samstemmende udtalelser fra de kommunale organisationer og Københavns magistrat må det anses for meget værdifuldt, at der fortsat af hensyn til kommunernes mulighed for at kunne imødekomme motiverede ønsker om ekstra hjælp til brændsel, beklædning m. v. reserveres kommunerne et betydeligt rådighedsbeløb. Man mener herefter ikke, at ændringen bør foretages gennem en nedsættelse af den nugældende 15 pct.s grænse, men at den bør ske gennem en regulering af grænsen for den faste kommunehjælp efter § 297, stk. 1. Efter foretagne beregninger må man anse det for rimeligst, at maksimumsgrænsen for kommunehjælpens faste beløb sættes til

85 pct. af folkepensionens grundbeløb. Herefter vil nævnte maksimumsgrænse stort set blive forhøjet med samme absolutte beløb, hvormed aldersrenten (den indtægtsbestemte folkepension) vil være forhøjet pr. 1. oktober 1957. Det forudsættes, at der som hidtil skal ydes børnetillæg af samme størrelse som børnebidragene for fædre.

Merudgiften ved det heromhandlede forslag kan anslås til ca. 7 mill. kr. årligt. Beregningen er foretaget på grundlag af et skøn over størrelsen af de nuværende udgifter til kommunehjælp og under hensyntagen til, at den foreslåede adgang til at forhøje kommunehjælpen næppe vil blive fuldt udnyttet af alle kommuner. Beløbet refunderes med $\frac{3}{10}$ af den fælleskommunale udligningsfond, svarende til ca. 2 mill. kr., medens restbeløbet, ca. 5 mill. kr., afholdes af opholdskommunen og af det mellemkommunale refusionsforbund.